

Po zimi.

Akó si mrtev, potok!
Ne čujem žuborénja.
Vklenila te je zima,
Ki se povsod razpénja.

Oj pridi cvetna vzpómlad.
Po tebi hrepenímo.
Z nasméhom vkroti milim
Osorno, trdo zimo.

V ledenih zdihaš spónah,
Ki stiskajo sreé ti.
Vkován v globino témnó
Na dan ne moreš vréti.

Oj pridi cvetna vzpómlad
In ječe vse odkléni,
Da spet šumél bo potok,
Oživiljal gaj zeléni.

A iz vasi mladina
Bo v trôpah semkaj vréla
In ob potoku glasnem
Skakala bo vesela.

Fr. Krek.

Na Tičnici.

omu je pač prišlo na misel,“ vprašal sem starega Podmeleca, „zidati na Tičnici ono kapelico, do katere niti pota ni, in katera se le malo vidi iz gostega grmovja. Pač je moral imeti svoje posebne vzroke, kdor je ondù postavil ta zid.“

„Zdaj res ne vodi več noben pot mimo kapelice na Tičnici,“ dejal je Podmelec, „a nekdaj je bil celó vožnji pot, po katerem so vozili nakopan pesek do ceste. A odkar se je bil ondù ponesrečil pokojni Cestar, nihče več ne hodi v óni hrib kopat peska, ampak raje hodijo v Žlebec, da-si je bolj od rok a vender ni tako nevarno.“

„Bilo je nekega jesenskega dne,“ pravil je Podmelec, „in precej lepo suho vreme je bilo. Jaz sem ravno iz gozda peljal nekaj drv, katera sem počasi pripravljaj za zimo, pa me sreča Zaplatarjev Francè, óni iz vasi ter mi pové, da je cestarja na Tičnici ubilo. Tega skoraj nisem hotel verjeti, ker sem bil še prejšnji večer po nekem opravku pri njem in mi je še dal gorečo trsko, da sem si svetil do doma, ker je bila precej temna noč, a človek tudi prvi hip nerad verojame take nezgode. Ali kmalu sem se prepričal o resničnosti Francetovih besed. Prišel sem ravno kraj hoste, kjer se tako lepo vidi na Tičnico, pa zazvoní pri fari z velikim zvonom in takój sem vedel, kaj ima pomeniti ta glas. Postal sem z vozom, zmolil nekaj očenašev za dušo pokojnega, potem pa sem peljal počasi proti domu. Domá so mi vso stvar natanko povedali. Vozil je pesek iz Tičnice po poti proti cesti. Imel je dobro naloženo in ker je pot nekoliko visel, hotel je najbrže nagibajoči se voz

nekoliko podržati, v tem pa so konji v stran skočili in voz se je prevrnil nanj ter ga takój do smrti pobil. — Cestarica in njena mala hčerka sta silno jokali, ko so jima prinesli očeta mrtvega domóv, in nihče ju ni mogel utešiti. Ker ju je bilo tudi strah samima biti v hiši, prosila je Cestarica naj bi prišel kdo izmej nas čez noč k mrliču. Takój sem se opravil, nekoliko povečerjal, potem pa otišel k mrtvaškemu odru svojega prijatelja, s katerim sva se bila še prejšnji večer o marsičem pogovarjala. Človek res ne vé, kje ga smrt čaka — mislil sem si po poti — in ko misli, da stopa najbolj varno vzdrse mu, pade in ne vstane več.

Ko sem prišel v hišo, nisem mogel utolažiti žene in hčere, ki sta silno jokali. In kaj ne bi? saj je ni hujše izgube za hišo od smrti pridnega gospodarja. Tolažil sem ju, kolikor je bilo v mojej moči, potem pa sem vso noč prečul pri mrliču ter molil za njegovo dušo.

Tretji dan so ga pokopali na veliko žalost vsacega, ki ga je poznal, posebno pa je bilo meni hudo, ker sva si bila največja prijatelja.

Cestarica je potem oskrbovala sama svojo kmetijo, ali le težko jej je bilo, ker je bila slabotna ženska. Deklece pa je bilo takrat staro komaj sedem let, in jej tudi ni moglo Bog vé kaj pomagati.

Takó je preteklo nekaj let. Cestarica je ostala vdova ter je počasi skrbela za vse. — Neko vzpómlad pa se je pripravljaj Rebernikov Janez, ki v svojih mladih letih ni bil nič kaj prida, za pot v večnost. Bolehal je vže vso zimo, vzpómladi pa ga je do dobrega zgrabilo ter položilo na smrtno posteljo. Ko je vedel, da je vže blizu groba, povedal je spovedniku, da je bil prav za prav on kriv Cestarjeve smrti, a da tega ni nikomur nič povedal, ker se je bal kazni. Bilo pa je takó-le:

Rebernikov Janez se je bil v krčmi pri fari sprl z nekim fantom iz sosednje vasi ter mu hotel še tisti dan v pijanosti „pokazati pot do doma.“ Šel je na Tičnico čakati, ker je vedel, da pride po poti sovražnik njegov, ter je v grmovji čakaje zadremal. V tem pripelje Cestnik po poti pesek in Janez se vzdrami ter skoči po konci meněč, da je njegov sovražnik. Konji se tega ustrašijo, potegnejo voz na stran, ki se prevrne na Cestarja ter ga takój ubije.

Takó je povedal Rebernikov Janez gospodu župniku pri spovedi ter ga prosil, naj bi po njegovej smrti to razglasil in prosil Cestarico in njeno hčer odpuščenja, da jima je napravil toliko žalosti. Potem je še izročil spovedniku nekaj denarja, naj bi na Tičnici pozidal kapelico, in umrl je ves udan v voljo božjo.

Ker je pa Janez po Reberniku vse premoženje podedoval, drugih dedičev pa ni bilo, izročil je v svojej oporoki vse premoženje Cestarjevej hčeri, da bi vsaj nekoliko poplačal krivdo in žalost, katero je napravil s svojim nerodnim življenjem v mladosti.

Drugo vzpómlad pa je sezidal gospod župnik óno kapelico na Tičnici uprav na tistem mestu, kjer se je zgodila nesreča. Ljudje pa so se vedno bolj izogibali tega pota, posebno po noči ni nihče rad ondù hodil, in takó se je počasi popolnoma opustil. Včasih je hodila Cestarica ob nedeljah po póludne tjakaj molit, odkar pa se je tudi ona preselila v večnost, stoji kapelica osamljena mej grmovjem liki ovea, ki se je izgubila od črede.

Milan Šašelj,

